

Arrest

nr. 207 201 van 25 juli 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2015 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2014 werd ingediend door :

D., M. (R.R.: [...]) nationaliteit: Guinee geboren te C. op [...]1969 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.02.2008 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 23.02.2015 met de beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk negen maanden voor de eerste en twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied, dat hij hetzij op een officiële hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven en dat betrokkene derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 17.10.2008, 01.10.2010, 17.02.2011 en 30.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten omdat hij zich hier illegaal bevond. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Ook het argument dat betrokkene reeds vastgehouden werd door de dienst vreemdelingenzaken maar werd vrijgesteld om administratieve redenen, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt. Betrokkene dient in eerste instantie vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat ebola in Guinee betreft, dient opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

We dienen hierbij op te merken dat betrokkene zijn aanvraag moet indienen in Senegal (Dakar). Vervolgens moeten we verwijzen naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken die op zijn site vermeldt dat het afgeraden wordt zich te verplaatsen of te verblijven in de getroffen zones, behalve voor dwingende redenen. Het wordt ook aangeraden om zich op de hoogte te houden van de gezondheidsvoorschriften voorgeschreven door de Guinese overheden, om de hygiëne regels strict (sic) te respecteren, om regelmatig de handen te wassen, om geen zieken aan te raken met sterke koorts of met buikgriep, en om geen wildvlees te eten. Betrokkene toont niet aan dat hij niet naar een regio kan gaan die niet getroffen wordt door ebola, noch dat hij de aanbevolen voorschriften niet kan respecteren. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Guinee en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst.

Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene afgelegd tijdens zijn asielprocedures, dat zijn vrouw en kinderen (nu meerderjarig) nog steeds in Guinee wonen.

Verzoeker haalt aan dat onmogelijk is om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die gelden in zijn land van herkomst gelet op zijn lange afwezigheid. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door enig objectief bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt verder nog aan dat een verwijdering een onverkomelijk nadeel zou opleveren omdat hij niet weet waar hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten. Echter, het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. IOM beschikt ook over Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben om zijn hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij dat zeer geliefd zou zijn door zijn omgeving, dat hij zelf in zou staan voor zijn kosten en lasten, dat hij financieel nooit afhankelijk zou zijn geweest van anderen, dat hij een vast huurcontract zou hebben, dat hij een goede verstandhouding zou hebben met de verhuurder en met de bureaus, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij al redelijk wat Nederlands zou preken, dat hij geïntegreerd zou zijn en dat hij een beroepsattest voorlegt van 'basisprincipes van het gebruik van de PC') kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen beperkt verweerder zich tot het opwerpen van een exceptie van onontvankelijkheid wegens de laattijdigheid van het beroep. Verweerder is echter verkeerdlijker ervan uitgegaan dat het beroep werd ingediend op 11 januari 2016. De stempel van de post vermeldt duidelijk 23 december 2015, zodat het beroep tijdig werd ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste en enige middel toe als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 23.10.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.02.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De tweede asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 23.2.2015 met de beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk negen maanden voor de eerste en twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied, dat hij hetzij op een officieel, hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven en dat betrokkene derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 17.10.2008, 01.10.2010, 17.02.2011 en 30.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Ook het argument dat betrokkene reeds vastgehouden werd door de dienst vreemdelingenzaken maar werd vrijgesteld om administratieve redenen, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt. Betrokkene dient in eerste instantie vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat ebola in Guinee betreft, dient opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. We dienen hierbij op te merken dat betrokkene zijn aanvraag moet indienen in Senegal (Dakar). Vervolgens moeten we verwijzen naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken die op zijn site vermeldt dat het afgeraden wordt zich te verplaatsen of te verblijven in de getroffen zones, behalve voor dwingende redenen. Het wordt ook aangeraden om zich op de hoogte te houden van de gezondheidsvoorschriften voorgeschreven door de Guinese overheden, om de hygiënische regels te respecteren, om regelmatig de handen te wassen, om geen zieken aan te raken met sterke koorts of met buikgriep, en om geen wildvlees te eten. Betrokkene toont niet aan dat hij niet naar een regio kan gaan die niet getroffen wordt door ebola, noch dat hij aanbevolen voorschriften niet kan respecteren.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Guinee en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene afgelegd tijdens zijn asielprocedures, dat zijn vrouw en kinderen (nu meerderjarig) nog steeds in Guinee wonen.

Verzoeker haalt aan dat het onmogelijk is om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die gelden in zijn land van herkomst, gelet op zijn lange afwezigheid. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat die niet gestaafd wordt door enig objectief bewijs. Een loutere bewering kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt verder nog aan dat een verwijdering een onoverkomelijk nadeel zou opleveren omdat hij niet weet waar hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten. Echter, het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. IOM beschikt ook over Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten; beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben om zijn hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij zeer geliefd zou zijn door zijn omgeving, dat hij zelf in zou staan voor zijn kosten en lasten, dat hij financieel nooit afhankelijk zou zijn geweest van anderen, dat hij een vast huurcontract zou hebben, dat hij een goede verstandhouding zou hebben met de verhuurder en met de bureaus, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij al redelijk wat Nederlands zou spreken, dat hij geïntegreerd zou zijn en dat hij een beroepsattest voorlegt van 'basisprincipes van het gebruik van de PC') kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker wenst te reageren op volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat verwerende partij stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker verblijft reeds zeer lange tijd op het Belgisch grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Hij kan nergens terecht in zijn land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zou hij terecht kunnen, verzoeker is al negen jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest en heeft er geen onderkomen meer!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dat de vorige raadsman van verzoeker reeds op 16.06.2011 liet weten dat verzoeker ernstige medische problemen heeft (Gelieve dit schrijven als bijlage terug te willen vinden.)

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat men hier rekening mee heeft gehouden.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat medische elementen niet behandeld worden in het kader van een aanvraag op basis van art 9bis.

Integendeel zelfs! Kruispunt-Migratie.be vermeldt het volgende:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- ☐ Lopende asielpprocedure
- ☐ Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- ☐ Administratieve onmogelijkheid
- ☐ Medische elementen
- ☐ Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Dat verwerende partij dan ook geen wettelijk kader heeft om deze elementen te weren uit de beslissing! Het is flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om met dit alles geen rekening te houden, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing!

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de medische situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij dit wel degelijk diende te doen en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

2. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.02.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De tweede asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 23.2.2015 met de beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk negen maanden voor de eerste en twee maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied, dat hij hetzij op een officieel, hetzij op een onofficiële maar gedoogde manier in België heeft verbleven en dat betrokkene derhalve zijn regularisatieaanvraag in België mag aanvragen. Betrokkene heeft echter op 17.10.2008, 01.10.2010, 17.02.2011 en 30.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij

kan verblijven. Ook het argument dat betrokkene reeds vastgehouden werd door de dienst vreemdelingenzaken maar werd vrijgesteld om administratieve redenen, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt. Betrokkene dient in eerste instantie vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom de opgebouwde integratie van verzoeker geen reden kunnen zijn tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Louter stellen dat dit element niet aanvaard kan worden en dat dit te wijten zou zijn aan de eigen houding van verzoeker, is niet voldoende!

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard, zonder rekening te houden met al deze elementen. Dit is onaanvaardbaar!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat verzoeker legaal verblijf heeft gehad. Het is flagrant onwaar om te stellen dat verzoeker nooit enige moeite zou gedaan hebben om zijn verblijf te legaliseren!

Hij diende immers een regularisatieaanvraag in! Hoe kan men hem dan verwijten dat hij niet de nodige stappen ondernam?! Dit is onredelijk!

Bovendien kan er in dit geval geen sprake zijn van zich bewust nestelen in illegaal verblijf. Integendeel zelfs! Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen of behouden, aangezien hij volledig aan de voorwaarden voldoet.

Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker geen grond kunnen vormen voor een verblijfsregularisatie omdat verzoeker hier zelf verantwoordelijk voor is... Deze stelling is totaal absurd!

Natuurlijk is verzoeker zelf verantwoordelijk voor zijn langdurig verblijf en integratie! Acht verwerende partij een langdurig verblijf alleen maar geldig als het in een gesloten centrum doorgebracht wordt, en dus buiten de wil van verzoeker?!

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij erkent immers dat verzoeker zich geïntegreerd heeft! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoeker verblijfsrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, ongeacht hoe deze is ontstaan.

4. Wat ebola in Guinee betreft, dient opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. We dienen hierbij op te merken dat betrokkene zijn aanvraag moet indienen in Senegal (Dakar). Vervolgens moeten we verwijzen naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken die op zijn site vermeldt dat het afgeraden wordt zich te verplaatsen of te verblijven in de getroffen zones, behalve voor dwingende redenen. Het wordt ook aangeraden om zich op de hoogte te houden van de gezondheidsvoorschriften voorgeschreven door de Guinese overheden, om de hygiënische regels te respecteren, om regelmatig de handen te wassen, om geen zieken aan te raken met sterke koorts of met buikgriep, en om geen wildvlees te eten. Betrokkene toont niet aan dat hij niet naar een regio kan gaan die niet getroffen wordt door ebola, noch dat hij aanbevolen voorschriften niet kan respecteren.

Het is duidelijk dat verwerende partij kost wat kost een negatieve beslissing wenst te nemen, zonder enig onderzoek te verrichten of het dossier nog maar ter harte te nemen.

Langs de ene kant levert men een bevel om het grondgebied te verlaten af en stelt men dat verzoekster terug dient te keren naar Guinee, insinueert men dat verzoeker zich dient te vestigen in Senegal, aangezien hij daar zijn regularisatieaanvraag zou kunnen indienen.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij zich geenszins tot de bevoegde autoriteiten in Senegal kan richten om er een aanvraag in te dienen. Verzoeker heeft er immers geen onderkomen, geen huisvesting en geen middelen van bestaan.

Dat dit uiteraard verwerende partij niet vrijpleit om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoeker haalde de ebola-epidemie aan in zijn verzoekschrift. Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Guinée, verzoeker in een levensgevaarlijke positie plaatst.

Door zijn huidige medische problematiek is zijn positie nog zwakker en zal zijn leven in gevaar zijn, indien hij dient terug te keren.

Verwerende partij weigert dit echter grondig te onderzoeken!

Men verwijst naar de site van het Ministerie van Buitenlandse Zaken... Dit is echter onvoldoende!

Over welke informatie gaat het? Wie heeft dit opgesteld? Hoe recent is deze informatie?

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker dit op geen enkele manier kan afleiden uit de bestreden beslissing en dat dit het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Het leven van verzoeker is in gevaar, indien hij dient terug te keren. Verwerende partij dient een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten naar de veiligheidssituatie in Guinée en de heersende ebola-epidemie.

Louter een aantal algemeenheden opsommen zonder enig referentiekader is onvoldoende en kan geenszins aanvaard worden.

5. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 37 jaar in Guinee en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijke keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen van betrokkene afgelegd tijdens zijn asielprocedures, dat zijn vrouw en kinderen (nu meerderjarig) nog steeds in Guinee wonen.

Verzoeker wenst op te merken dat hijzelf inderdaad een meerderheid van zijn leven in Guinée heeft doorgebracht. Doch, sinds 2008 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Bovendien is hij zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Verzoeker kan niet meer bij eventuele familie, vrienden of kennissen terecht en kan dit onmogelijk staven.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoeker geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoeker is al geruime tijd niet meer in Guinée geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richtten voor financiële steun en opvang.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Guinée, men een afwezigheid van een negental jaar niet mag vergeten, hij is vervreemd van zijn echtgenote en kinderen en kan bij hen niet meer terecht.

Hij heeft alles en iedereen destijds achtergelaten en voor zijn eigen veiligheid gekozen.

6. Verzoeker haalt verder nog aan dat een verwijdering een onoverkomelijk nadeel zou opleveren omdat hij niet weet waar hij zijn hebben en houden zou moeten achterlaten. Echter, het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. IOM beschikt ook over Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten; beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats zou hebben om zijn hebben en houden achter te laten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker wenst op te merken dat hij al zeer lange tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest.

Dat het voor verzoeker niet duidelijk is hoe het IOM hem kan beschermen in zijn land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan zijn veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing. Verzoeker kan niet terugkeren naar Guinee, aangezien zijn leven er in gevaar is!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen in de maatschappij.

Dat hij bovendien de Belgische Staat niet op kosten wenst te jagen door zich tot het IOM te richten.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

7. De elementen van integratie (met name het feit dat hij zeer geliefd zou zijn door zijn omgeving, dat hij zelf in zou staan voor zijn kosten en lasten, dat hij financieel nooit afhankelijk zou zijn geweest van anderen, dat hij een vast huurcontract zou hebben, dat hij een goede verstandhouding zou hebben met de verhuurder en met de burens, dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij al redelijk wat Nederlands zou spreken, dat hij geïntegreerd zou zijn en dat hij een beroepsattest voorlegt van 'basisprincipes van het gebruik van de PC') kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie, verblijf, zijn blijf van integratie, zijn gezondheidstoestand en het geheel van elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig

artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking

tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissingen schenden aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en de beslissing aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

De voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker betwist de conclusie van de gemachtigde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de bevoegde post voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoeker beweert dat hij uit de motieven niet zou kunnen afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat verzoeker in de aanvraag de volgende buitengewone omstandigheden heeft aangehaald: de ebola-epidemie in Guinee, zijn sociale bindingen en een prangende humanitaire situatie op grond van duurzame lokale verankering, de lange duur van verblijf in België, hij was nooit financieel ten laste van anderen, hij werd op officiële of onofficiële wijze gedoogd op het grondgebied, hij is geliefd door zijn omgeving, hij is nooit in aanraking gekomen met de politie, hij heeft een goede verstandhouding met de verhuurder en hij is goed geïntegreerd. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij geen enkele binding meer onderhoudt met zijn herkomstland en administratieve moeilijkheden zal hebben gelet op zijn lange afwezigheid, dat hij in geval van terugkeer zijn hebben en houden zou moeten achterlaten en dat hij reeds werd vastgehouden met het oog op repatriëring maar dat de gemachtigde hem zelf heeft vrijgelaten.

Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op al deze elementen heeft geantwoord, zodat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan en verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat hij niet zou kunnen afleiden uit de motieven waarom deze elementen volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de medische elementen die blijken uit een aanvraag van 4 april 2011. Nu de gemachtigde hier geen rekening mee heeft gehouden zou de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn. Er zou tegelijk geen wettelijk kader zijn om deze elementen te weren uit de beslissing. Vooreerst blijkt dat verzoeker zelf heeft nagelaten in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de medische problematiek aan te halen als een buitengewone omstandigheid. Bijgevolg kan het de gemachtigde niet kwalijk worden genomen dat hij hier niet op heeft geantwoord. Bovendien blijkt uit het stuk gevoegd aan het verzoekschrift dat dit geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, waarvan de gemachtigde automatisch kennis krijgt, maar een louter schrijven gericht aan het OCMW van Antwerpen teneinde dringende medische hulp te verkrijgen. Het is niet eens duidelijk of de gemachtigde hier kennis van heeft. Het behoorde tot de zorgvuldigheid van verzoeker om dit element als buitengewone omstandigheid in de aanvraag te vermelden, hetgeen hij heeft nagelaten. De gemachtigde heeft zich in de bestreden beslissing niet uitgesproken over een niet aangehaald medisch probleem. Bijgevolg neemt de Raad ook niet aan dat de gemachtigde zich in de plaats zou gesteld hebben van de wetgever en nieuwe criteria zou vermeld hebben in verband met het al dan niet aannemen van medische gegevens.

Verzoeker herhaalt ontelbare keren in het verzoekschrift dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen of het een en ander over het hoofd heeft gezien, maar licht nooit toe, behoudens de hiervoor besproken medische elementen, met welk element geen rekening is gehouden. Het is niet ernstig dit ontelbare keren op te werpen in een verzoekschrift zonder concreet de vinger te kunnen leggen op welk argument - dat in de aanvraag werd aangestipt als buitengewone omstandigheid - niet werd geantwoord in de beslissing. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt op die manier absoluut niet.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn negenjarig verblijf in België, dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd en dat hij geen onderkomen meer heeft in het herkomstland. De gemachtigde heeft wat betreft zijn lang verblijf op het grondgebied dat deels legaal en grotendeels illegaal was, erop gewezen dat de procedures voor internationale bescherming niet onredelijk lang waren, nu de eerste negen maanden en de tweede twee maanden heeft geduurd. Daarnaast heeft de gemachtigde erop gewezen dat verzoeker vier bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, zijnde van 17 oktober 2008, 1 oktober 2010, 17 februari 2011 en 30 maart 2011. Verzoeker betwist dit niet. De gemachtigde wijst er terecht op dat verzoeker vrijwillig gevolg wordt geacht te geven aan die bevelen en dat hij in de eerste plaats zelf alle stappen dient te ondernemen om aan de vrijwillige terugkeer te voldoen. Hieruit blijkt in elk geval, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat hij perfect kan begrijpen waarom het langdurig verblijf niet aangenomen wordt als buitengewone omstandigheid. Verzoeker stelt dat niet blijkt waarom het lang verblijf en de integratie “geen reden kunnen vormen tot regularisatie” maar gaat eraan voorbij dat thans geen ongegrondheidsbeslissing voorligt maar enkel een beslissing waarin wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Verzoeker stelt dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België maar een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van bijzondere omstandigheden en in afwachting in België verbleef en dat, indien hij België zou verlaten hebben, zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zou zijn en hij zelf zijn rechten zou

geschonden hebben. Deze redenering kan enkel gevolgd worden voor de duur van de verscheidene procedures die verzoeker heeft ingezet, aangezien het vertrek uit het Rijk inderdaad aanleiding geeft tot de vaststelling dat een eventuele hangende aanvraag zonder voorwerp zou worden verklaard. Maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk het overgrote deel van het lang verblijf in België illegaal op het grondgebied verbleef, in plaats van in afwachting van een hangend verzoek. Waar verzoeker voorhoudt dat geen onderscheid moet gemaakt worden naar de wijze van ontstaan wat betreft de opgebouwde integratie en daarmee doelt op integratie opgebouwd in legaal of illegaal verblijf, kan de Raad niet volgen. Er is wel degelijk een objectief verschil tussen legaal en illegaal verblijf en de Raad kan bezwaarlijk dit onderscheid als kennelijk onredelijk beschouwen.

Verder merkt de gemachtigde op dat blijkens de verklaringen van verzoeker hij nog een vrouw en meerderjarige kinderen heeft in Guinee, dermate dat hij op redelijke wijze niet aanneemt dat verzoeker daar geen onderkomen meer zou hebben. Het feit dat verzoeker verder in het verzoekschrift aangeeft dat hij door zijn lang verblijf geen band meer heeft met zijn vrouw en meerderjarige kinderen, is enerzijds een eenvoudige bewering en anderzijds door verzoeker eventueel zelf in de hand gewerkt door zijn langdurig grotendeels illegaal verblijf in het land.

Verzoeker herhaalt dat de gemachtigde niet met alle elementen en het geheel van de elementen zou rekening gehouden hebben en citeert een arrest van de Raad. Supra werd reeds vastgesteld dat eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat over alle elementen van de aanvraag is gemotiveerd, bijkomend is het niet dienstig te verwijzen naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een ongegrondheidsbeslissing terwijl nu een onontvankelijkheidsbeslissing voorligt. Waar verzoeker zich afvraagt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, gaat hij voorbij aan de verwijzing van de gemachtigde naar het principearrest van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volgens vaste rechtspraak zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Een afdoende motivering blijkt wel degelijk.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op motieven die niet in de bestreden beslissing staan, zoals dat de gemachtigde zou gesteld hebben dat verzoeker niet de nodige stappen nam om zijn verblijf te regulariseren of dat langdurig verblijf en integratie geen grond zouden kunnen vormen voor een verblijfsregularisatie of dat de gemachtigde zou erkend hebben dat verzoeker zich geïntegreerd heeft. Deze kritiek mist bijgevolg feitelijke grondslag.

In een volgende onderdeel gaat verzoeker in op de ebola-epidemie in Guinee. De Raad is van oordeel dat dit onderdeel van het middel niet langer actueel is. Nu het een algemeen bekend feit is dat de ebola-epidemie is bezworen in Guinee en de rest van West-Afrika, heeft verzoeker niet langer een actueel belang bij dit argument. Hoe dan ook blijkt dat de gemachtigde stelt dat verzoeker zijn aanvraag in Senegal moet indienen aangezien dat dit de bevoegde post is. Verzoeker verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten, maar de huidige bestreden beslissing is niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker stelt in Senegal niet over een onderkomen, huisvesting en middelen van bestaan te beschikken, vereist het indienen van de aanvraag ook geen langdurige huisvesting, middelen van bestaan of een onderkomen. Verzoeker toont niet aan als 46 jarige man niet te kunnen werken om in zijn levensonderhoud te voorzien voor de noodzakelijke duur van het indienen van de aanvraag.

Waar verzoeker nog stelt het land ontvlucht te zijn uit vrees voor zijn leven, preciseert hij dit verder niet. De gemachtigde heeft reeds verwezen naar de afgesloten procedures tot internationale bescherming. Verzoeker haalt geen gegevens aan die zijn levensgevaar kunnen aantonen of die - indien hij die gegevens had aangehaald tijdens zijn beschermingsprocedures - tot een ander resultaat hadden

kunnen aanleiding geven. Een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt niet. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat na al die jaren moeilijk van vrienden en kennissen kan verwacht worden dat ze hem tijdelijke financiële steun zouden bieden, maar de Raad volgt deze redenering niet voor zijn echtgenote en meerderjarige kinderen aangezien deze zeer dichte familie zijn.

In een volgende onderdeel werpt verzoeker op dat hij niet inziet hoe de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna verkort de IOM) zijn veiligheid en gezondheid kan garanderen in zijn herkomstland. De Raad kan volstaan met een verwijzing naar het voorgaande wat betreft de argumenten die gestoeld zijn op zijn gezondheid en veiligheid in geval van terugkeer naar het herkomstland. Bovendien herhaalt de Raad dat de aanvraag niet in het herkomstland maar in Senegal moet worden ingediend. Waar verzoeker nog stelt dat hij de Belgische staat niet op kosten wil jagen door zich tot de IOM te richten, merkt de Raad op dat het verzoeker steeds vrijstaat zelf vrijwillig zijn aanvraag te gaan indienen in de bevoegde post in het buitenland, hetgeen de regel is voor het indienen van een humanitaire aanvraag en niet de uitzondering.

Verzoeker vervolgt dat het in het belang is van alle partijen dat hij een verblijfsrecht krijgt waar hij recht op heeft. Hiermee gaat hij eraan voorbij dat een humanitaire regularisatie een gunst is maar geen recht. Bovendien blijkt uit dit betoog wederom dat het verzoeker ontgaat dat de huidige bestreden beslissing enkel stelt dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen om de aanvraag niet in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland. De gemachtigde heeft zich in deze fase van de procedure niet uitgesproken over de grond van de machtiging tot verblijf.

In het laatste onderdeel valt verzoeker in herhaling. Waar hij de gemachtigde een “eenzijdige interpretatie” verwijt omdat deze de integratie en het langdurig verblijf enkel wil beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek, heeft de Raad supra reeds gesteld dat dit in lijn is met de vaste rechtspraak van de Raad van State waarnaar de gemachtigde overigens ook in zijn beslissing verwijst.

Verzoeker stelt, na het citeren van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een aanvraag indiende op grond van die bepaling teneinde geregulariseerd te worden. Met dit betoog, waarbij verzoeker wederom herhaalt dat hij reeds lang in België verblijft en hier een leven in veiligheid heeft opgebouwd, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige of niet afdoende beoordeling heeft gedaan van de opgeworpen buitengewone omstandigheden in de aanvraag.

In fine van het verzoekschrift voert verzoeker ook een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel of gelijkheidsbeginsel zonder enigszins te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Uit al het voorgaande volgt dat de Raad geen schending aanneemt van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in al zijn onderdelen deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES